

1 Móz. 9,1-17

Aki ember vérént ontja... (2014. február 3.)

Általában, aki ismeri a Szentírást, arra hivatkozva szokta ezt az igét idézni, hogy a halálbüntetés mellett érveljen vele. Valójában azonban ez az igeszakasz az emberi élet különleges voltára hívja fel a figyelmet, s arra figyelmeztet, hogy azt nagyon komolyan kell venni.

Azért fontos ezt hangsúlyozni, mert miközben a halálbüntetést a világ jelentős részén nem alkalmazzák már, de az emberi élet komolyan vétele sokszor egyáltalán nem történik meg. A legtöbb fő-műsoridőben menő filmben a gyilkosság szórakoztató formában van ábrázolva, és az erőszak a konfliktusok egyetlen lehetséges megoldásaként van bemutatva. Utána pedig hatalmas a megdöbbenés, ha egy gyerek vagy egy fiatal megöl valakit. Vajon a kettőnek semmi köze nincs egymáshoz? Benned,

amikor valami igazságtalanság ér, vagy valami szörnyűségről hallasz, mi az első reakció: az, hogy az illetet ki kéne csinálni, vagy az, hogy milyen szerencsétlen nyomorult lehet az, aki ilyen csinál? Nemrég olvastam egy megdöbbenítő statisztikát: Oroszországban évente 13.000 nőt ölnek meg. Ezek 88%-át olyan valaki, akit ismert. Általában a férj vagy szerető. Nálunk persze nem ilyen rossz az átlag és talán agyon sem ütjük egymást, de a gyilkos erőszak jelen van az életünkben, és nem csak a képernyő üvegének a túloldalán.



Mit mond erről Jézus? *Hallottátok, hogy megmondattok a régieknek: Ne ölj! Mert aki öl, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette. Én pedig azt mondom nektek, hogy aki haragszik atyjafiára, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette, aki pedig azt mondja atyjafiának: Ostoba! - méltó a főtörvényszéki eljárásra; aki pedig azt mondja: Bolond! - méltó a gyehenna tüzére.* Nem azon van a lényeg, hogy kionsuk annak az embernek a vérént, aki kionsuk valaki másét, hanem azon lenne, hogy végre kihunyjon bennünk a vérontás iránti vágy. Nem könnyű belátni azt, hogy milyen gyilkos indulatok vannak a szívünkben, s még nehezebb tenni ezek ellen valamit. Mit tehetek ellene? Az imádsággal kezdődik. Sok-sok imádsággal. Azért kérem Jézus Krisztust, hogy az ő kionsuk vére mossa ki szívemből a vérszomjat. És aztán folytatódhat azzal, hogy megváltoztatom az étrendemet. Nem a testi étrendem, de azt, hogy mivel etetem a lelkem? Nem mondom azt, hogy minden olyan filmet tiltólistára kellene tenni, amiben meghal valaki, de ne tömög magadba az érzelemmentes gyilkolásra szóló élvezetesnek beállított képi beszámolókat.

Egy este az öreg csiroki indián mesélni kezdett az unokájának arról a csatáról, ami minden emberben zajlik.

Azt mondta: ' Fiam, a csata két farkas között zajlik, akik mindannyiunkban ott lakoznak. Egyikük a Fájdalom Farkasa. — a düh, irigység, féltékenység, sajnálat, szánsalom, kapzsiság, erőszak, önsajnálat, bűntudat, harag, kisebbség, hazugság, hamis büszkeség, felsőbbrendűség és az ego. Másikük a Boldogság Farkasa. — az öröm, béke, szeretet, remény, nyugalom, alázat, kedvesség, jóindulat, empátia, nagylelkűség, igazság, együttérzés és a hit. 'Az unoka elgondolkozott, majd megkérdezte nagyapját: ' És melyik farkas győz? 'Az öreg indián mosolyogva válaszolt: 'Az, amelyiket eteted.'

Mi nem vagyunk magunkra hagyva: Krisztus Szentlelke lakozik minden Őbenne hívőben. Nem magunkra hagyva kell megküzdenünk a csatát. De mivel eteted a lelkedet?

Isten előtt elcsendesedve gondold végig: Hányszor volt agresszív veled valaki az elmúlt napokban? Milyen érzés volt? Vajon te hányszor okoztál az elmúlt napokban ilyen érzéseket valaki másnak?

Valószínűleg mindannyian ismeritek a viccet, amiben a kisfiú, aki elé oda tartják a tálat, a nagyobbik hússzeletet veszi le róla, mire az apa: Kisfiam nem illik a tálból a nagyobbik húst kivenni, ha megkínálnak! – Miért, Apa, te melyiket vetted volna ki? – Természetesen a kisebbiket! – De hát akkor mi a probléma? Így is az jutott neked.

Lót ebben a történetben a viccbeli kisfiúhoz hasonló: Ábrahám maga mellé vette őt, miután az apja meghalt, s gyámjaként nevelte. Lót viszont nem tűnik úgy, hogy túl hálás lenne. Amikor választhat, hogy merre menjen, a legzöldebb legelőt választja. Persze – ismerve a történet folytatását – tudjuk, hogy ez nem volt a legjobb választás, de ott, abban a helyzetben annak tűnt. És egyben a legarcátlanabb választás is volt. Ábrahám – az idősebb, aki apja helyett apja volt (ami akkoriban még többet jelentett) – hagyja őt először választani, és ő ezzel visszaél. Viszont Ábrahám nem hasonlít a viccbeli apára. Ő nem veszi zokon Lót választását. Úgy tűnik, hogy megtanulta az egyiptomi kiruccanásából, hogy jobb, ha az Úrban bízunk, mind ha a saját eszére támaszkodunk. Lót későbbi története igazolja ezt.



Akkor tudok nagyvonalú lenni az életemben, ha van miből nagyvonalúnak lennem. Akkor tudok másnak megbocsájtani, ha magam is megélem, hogy nekem is megbocsájtattak a bűneim. Akkor tudom elengedni a tőlem ellopott lehetőségeket, ha tudom, hogy Isten tud nekem újakat adni. Különben görcsösen figyelem egész életemben, hogy ki mekkora húst vesz ki a tálból. Állandóan attól fogok félni, hogy valaki megeszi az enyémet. De ha tudom az Úrra bízni az életem, akkor ezt a félelmemet is el tudom engedni: Akkor nem kell attól félnem, hogy nekem nem jut hely az életben, mert elveszi a testvérem, az osztálytársam, az a gyerek az egyesületben vagy a zeneiskolában... Isten készített nekem helyet az életben, és azt senki nem foglalhatja el előlem. Mert azt az Isten nekem készítette. És ezért nem kell azon aggódnom, hogy megvédjem a magam részét.

Van, akiknek ez könnyen megy. Van, akiknek ezért bizony keményen meg kell küzdeniük a hitükben. Én az utóbbi csoportba tartozom. De pont ezért nagyon fontos a számomra ennek a történetnek az üzenete.

Elsendesedve azon gondolkozz el Isten előtt: Vajon számodra mennyire fontos ennek a történetnek az üzenete?

Ebben a történetben egészen idegesítő módon lehetünk tanúi annak, hogy ver éket emberek közé az egymás félreértése, s hogyan issza meg ennek a levét egy negyedik: egy kisgyermek, aki semmiről sem tehet.

Először Ábrahám érti félre Sárát a feleségét, aki magát hibáztatja, vagy úgy érzi, hogy Ábrahám őt hibáztatja azért, hogy nem lett gyermekük. De nem ezt mondja, hanem ehelyett tesz egy olyan javaslatot neki, amit egy pillanattal sem gondol komolyan: Ábrahám nemzzen gyereket a szolgálójával, Hágárral. Ez a javaslat olyan, mint amikor valaki azt mondja: én sajnos nem tudok ennél gyorsabban menni, úgyhogy hagyjatok itt nyugodtan. A legtöbbször ez a javaslat nem arról szól, hogy tényleg erre vágyik az illető, hanem arról, hogy vár egy megnyugtató mondatot: Akkor olyan tempóban megyünk, ami neked is kényelmes. Sára itt azt várta volna: Ha tőled nem lesz gyermekem, akkor senkitől nem lesz. Ez nem egy kiló kenyér, amit bárhol beszerezhetek! Ábrahám azonban félreérti, és megoldási javaslatként fogja fel Sára szavait, ahelyett, hogy kitalálná mire gondolt?

Ki a hibás a félreértésért? Mind a ketten: Sárának nem kellett volna azt várnia, hogy a férje találja ki a gondolatát, Ábrahámnak pedig meg kellett volna látnia, hogy a felesége szavai mögött milyen érzelmek állnak?

Hágár is félreérti az egész helyzetet, mert amikor teherbe esik, azt hiszi, hogy átveheti az úrnője helyét. És kialakul egy helyzet, amiben Sára mérges Hágárra és Ábrahámmra, Ábrahám mérges Hágárra és Sárára, és Hágár is mérges mindkettőjük-re. S mindennek a levét a még meg sem született gyerek issza meg.

Nem ismerős ez a helyzet? Akár a félreértésből származó harag, mert valaki nem találta ki, hogy mire gondoltál, akár az a harag, amit amiatt érzel, hogy valaki azt akarja, hogy a gondolatait találd ki, akár az, hogy belevonnak egy konfliktusba, amiből nem sokat értesz, de rajtad csattan?

Isten azonban belép ebbe a konfliktus-helyzetbe, és helyreállítja a viszonyokat, amennyire még lehetséges. Megmenti a gyermeket, azáltal, hogy lenyugtatja az anyját, Hágárt. Soha nem lesz már olyan ennek a négy embernek a viszonya, mint ha nem mentek volna bele ebbe az ostobaságba, de a lehetőségekhez képest legjobb helyzet jön azáltal létre, hogy Hágár visszamegy, és megalázkodik Sára előtt.

Vajon Isten belép a mi konfliktusainkba is, hogy rendet tegyen? Szeretne. Nem biztos, hogy mindent rendbe tud hozni, de ki tudja hozni a lehetséges legjobbat abból a helyzetből, amibe kerültünk, a magunk, vagy mások hibáiból. Hol tud belépni ebbe a helyzetbe? Ott, ahol megengedjük neki. Lehetséges, hogy ehhez el kell jutnunk a teljes kétségbeesés állapotába, de ez nem feltétlenül szükséges. Ha felismerjük, hogy szükségünk van segítségre, az már egy nagyon jó kezdet. Azután következhet a segítségkérés. Lehet, hogy elég az imádság, de sokszor szükség van arra, hogy valaki közvetítsen ebben a konfliktusban. Például egy lelkipásztor, vagy lelkipásztor, aki tudja távolabbról nézni a helyzetet. Ne féljete beismerni azt, hogy ha segítségre van szükségetek! Ne essetek Sára hibájába, aki azt várta, hogy majd kitalálják a gondolatát! Ha valamivel nehezen birkózol, kérj segítséget! Én ismételtelen felajánlom a lelkipásztori segítséget mindenkinek, aki kéri. Amit nem kell egyedül hordoznod, azt ne vidd egyedül!

Elcsendesedve egy megoldatlan, nyomasztó konfliktusunkat vigyük Isten elé!

